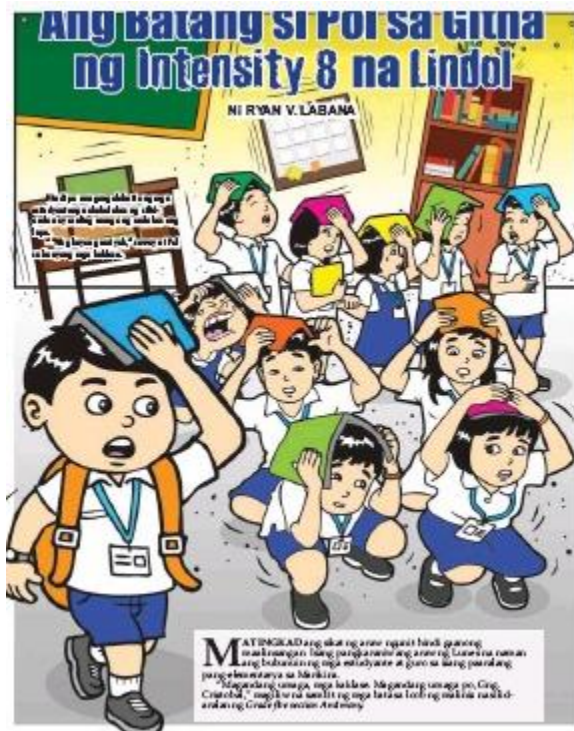

Ang Batang si Pol sa Gitna ng *Intensity 8* na Lindol

Ni Ryan V. Labana

Matingkad ang sikat ng araw ngunit hindi gaanong maalinsangan. Isang pangkaraniwang araw ng Lunes na naman ang bubunuin ng mga estudyante at guro sa isang paaralang pang-elementarya sa Marikina.

“Magandang umaga, mga kaklase. Magandang umaga po, Gng. Cristobal,” magiliw na sambit ng mga bata sa loob ng malinis na silid-aralan ng *Grade five section Antimony*.

“Magandang umaga, mga bata!” Matamis ang pagkakangiti ni Gng. Cristobal. “Maaari na kayong umupo.”

Umupo ng mahinahon ang mga bata samantalang si Gng. Cristobal naman ay lumapit sa isang di mapakaling bata.

“Pol, mukhang kanina ka pa balisa. May masama ka bang nararamdaman?” pag-uusisa ni Gng. Cristobal.

“Kanina ko pa kasi napagmamasdang nagsisi-akyatan sa poste ang mga itim at pulang langgam,” nababalisa pa ring sambit ni Pol sabay turo sa posteng pinutakte ng mga langgam. Natakot namang bigla ang lahat ng mga bata.

“Huminahon kayo mga bata. Maaaring may matamis na pagkain lamang ang naroon sa kisame,” sambit ni Gng. Cristobal.

“Ngunit mayroon pong kwento tungkol sa mga langgam ang aking lolo,” umeksena na naman si Pol. “Sabi po ni lolo, kapag nagsi-akyatan ang mga langgam sa puno o sa poste man, may paparating na delubyo, lindol man o di kaya’y bagyo.”

“Sumilip nga kayo sa bintana. Tingnan ninyo ang kalangitan. Hindi ba’t matingkad ang sinag ng araw at ang mga ulap ay magaan.” Patuloy pa ring nakangiti si Gng. Cristobal.

“Tingnan niyo po ang mga maya!” pasigaw na sambit ni Ben.

“Tingnan niyo rin po ang mga kalapati!” sunod na sigaw ni Betchay.

“Lumilipad sila ng kumpol-kumpol at animo’y nagmamadali, natatakot sa marahas na hampas ng hangin, naghahanap ng kanlungang kakandili,” pagbibigay-kahulugan ni Pol.

“Wag kayong mag-alala,” muling kinuha ni Gng. Cristobal ang atensyon ng mga bata. “Nandito naman ako at hindi ko kayo pababayaan.”

Sinimulan na ni Gng. Cristobal ang kanilang aralin tungkol sa iba’t ibang klase ng mineral na makukuha sa ilalim ng lupa nang bigla silang nakaramdam ng kung anong pag-uga.

“Naramdaman niyo ba ‘yun mga bata?” nababahalang sambit ni Gng. Cristobal.

“Naramdaman mo ba ‘yun, Felipe?” ang tanong ni Pol. Tumango ang katabing kaklase at nagtanong din sa iba pa.

“Naramdaman mo ba ‘yun, Bonbon?” tumango din si Bonbon. Tumango din si Clarisse, si Michelle at ang lahat nang naroon. Tumigil silang lahat sa pagkilos bilang pagsunod sa utos ni Gng. Cristobal.

“Umupo kayo ng mahinahon, mga bata.” Pagkasabi ay bumunot ito ng *cellphone* upang tawagan ang punong-guro. “Gng. Santos, nakaramdam po ba kayo ng pag-uga ng lupa? Maaari ko na po bang pauwiin ang mga bata?”

Tila ay may sariling usapan din ang mga bata habang abala ang abang guro. Si Pol na naman ang bida sa usap-usapan nila.

“*Big One* ang tawag sa malakas na lindol na maaaring maganap sa ano mang oras at panahon. Dapat ay palagi tayong handa at dapat daw harapin natin ng buong tapang ang ano mang sakuna,” pagbibida ni Pol sa mga tagubilin sa kanya ng kanyang Nanay Conchita.”

“Eh, paano tayo magiging handa?” nagtangka pang magtanong si Betchay ngunit muling umuga ang lupa.

“Mga bata, kumuha kayo ng libro at itakip sa inyong mga ulo!” halos pasigaw na sambit ni Gng. Cristobal. “Dahan-dahan tayong tumungo sa malawak na bakanteng lote, doon sa harap ng hardin, kung saan kayo naglalaro. Kalmado lamang kayo sa inyong paglakad at huwag kayong magtulakan nang walang makaladkad.”

Hindi pa nangangalahati ang mga estudyanteng nakakalabas ng silid-aralan ay muling umuga ng malakas ang lupa. Narinig nila ang sigawan ng mga bata sa katabing silid habang lalo pang lumalakas ang pag-uga ng mga poste at sahig. Natumba ang estante ng mga libro kaya't nagsimula silang mag-iyakan.

“Wag kayong umiyak,” saway ni Pol sa kanyang mga kaklase. “Kapit lang kayo sa dingding at ituloy ang inyong paglakad.” Halos makalabas na ang lahat ng mga bata samantalang si Pol ay nahuli at piniling magpaubaya. Wala pa ring humpay ang pag-uga ng lupa. “Tara na po, Gng. Cristobal.”

Nang sa wakas ay makakalabas na rin si Gng. Cristobal at si Pol, bigla namang nabuwal ang sahig. Nakalabas ng silid-aralan ang nababahalang ginang, si Pol naman ay naiwang gumigewang-gewang.

“Pol!” malakas na sigaw ni Gng. Cristobal.

Natumba na ang lahat ng kasangkapan. Ilang minuto na ring umuuga ang lupa. Natumba ang isang poste ng silid-aralan, si Pol naman animo’y nasa gitna ng kawalan. Agad siyang lumapit sa matibay na mesa. Pilit man niyang huwag umiyak katulad ng bilin sa kanya ni Nanay Conchita, hindi niya pa rin napigilang maluha at lubusang mangamba. Isiniksik niya ang kanyang sarili sa sulok ng mesa at nagsimulang manalangin sa Diyos Ama.

“Panginoon, patawarin niyo po ako kung sa aking mga magulang, ako ay pasaway. Patawarin niyo po ako kung minsan ako’y nang-aaway. Patawarin niyo po ako kung tinatamad akong gawin ang aking takdang-aralin. Patawarin niyo po ako kung minsan lang ako manalangin.”

Niyakap ni Pol ang kanyang sarili habang nananatili sa sulok ng mesa. Umulan ng alikabok at animo’y sumasayaw ito sa loob ng napinsalang silid-aralan. Naalala ni Pol ang laman ng kanyang bag. Dahan-dahan niya iyong binuksan habang inaalala ang mga tagubilin ni Nanay Conchita.

“Gagamitin mo ang face mask na ito kung maalikabok sa paligid mo.”

“Wag mong kakaligtaang magbaon palagi ng reserbang tubig. Itabi mo ito kasama ang ilang supot ng biskwit.”

“Tawagan mo ako kaagad. Itong lumang modelo ng cellphone ang gamitin mo. Mawalan man ito ng signal, magagamit mo naman ang liwanag mula sa nakakabit na lente.”

“Magbaon ka na rin ng gasa, band-aid, at alcohol. Samahan mo na rin ng ilang paracetamol.”

“Magdala ka kahit isang ekstrang damit at ‘wag kang patatalo sa mga pangyayaring pangit. Tibayan mo ang iyong loob at ika’y lumaban. Kung dumating man ang panahon na wala kami sa iyong tabi, sa umaga man iyon o sa gabi, maniwala kang ililigtas ka ng Diyos. Manalangin ka lamang at manalig ng puspos.”

Ilang minuto na rin ang nakalipas at natigil na ang marahas na pag-uga. Tuluyan nang gumuho ang silid-aralan. Yakap-yakap pa rin ni Pol ang sarili. Ang pag-asa sa kanyang puso’y nanatili. Nakakulong siya sa tabi ng mesa, sa ilalim ng mga gumuhong dingding, poste at kisame. Nagsimula siyang makaramdam ng pagkahilo at pakiramdam niya, siya ay masusuka. Uminom siya ng baon niyang tubig at kumagat ng biskwit. Pagkatapos ay uminom siya ng paracetamol at napaidlip na parang sanggol.

“Pol!”

Nagising siya dulot ng malakas na boses. Mahigit isang oras na rin ang nakalipas at ang saklolo’y humaharipas.

“Nandito po ako!” Mahina ang kanyang boses kaya’t hindi siya marinig. Ang kanyang kalamnan din ay nagsimula nang manginig.

“Pol!”

Muli niyang narinig ang sigaw hanggang sa maalala niya ang huling paalala ng kanyang ina.

“Isuot mo palagi itong pito upang magamit mo kung maipit ka sa mga tipak ng bato.”

Kinapa niya sa kanyang leeg ang nakakwentas na pito. Hinipan niya iyon kaya agad na nakarating ang saklolo. Tinanggal ng mga ito ang lahat ng mga nakapatong sa kanya. At nang maalis na ang pira-pirasong bahagi ng kisame, ang ilang basag na muwebles, ang mga butil ng semento, ang tipak ng dingding at nakakahilong alikabok, nakita niya, sa wakas, ang nag-aalalang mukha ng kanyang Nanay Conchita.

“Anak!”

Niyakap nila ang isa’t isa. Sana’y wala nang lindol ang magdudulot ng panganib sa kanilang pagsasama.

